

РЕШЕНИЕ

№ 3765

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1580** по описа за **2022** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу срещу Решение №137/12.01.2022 г. на Софийски районен съд по АНД № 12305 по описа за 2021 година. с което е потвърдено НП № 22-007559/12.08.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С. (ДИТ - С.). С последното, на жалбоподателя, за нарушение, квалифицирано по чл.52, ал. I от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/, вр. чл.2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска трудова злополука, на основание чл. 416, ал.5 от КТ, във вр. с чл.413, ал.2 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева. Решението се обжалва, като незаконосъобразно, по съображения подробно изложени в депозираната касационна жалба. Иска се неговата отмяна и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява, не изпраща представител .

Ответникът – редовно призван, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба, по съображения изложени и в първоинстанционното производство. Претендира разности.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е потвърдено НП № 22-007559/12.08.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С. (ДИТ - С.), с което на касационния жалбоподател за нарушение по чл.52, ал. I ЗБУТ, вр. чл.2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска трудова злополука, на основание чл. 416, ал.5 от КТ, във вр. с чл.413, ал.2 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че при извършена проверка на контролните органи на ДИТ-С. по спазване на трудовото законодателство на дата 05.07.2021 г. в обект на жалбоподателя – строеж, последният не е представил доказателства за сключена застраховка „трудова злополука“ към 24.05.2021г., касаеща лицето Б. Н. С., на длъжност „кранист“. Такива са представени на 12.07.2021г. със срок на застраховката от 09.07.2021г. до 08.07.2021 г.

Въз основа на така установеното, на дружеството бил съставен акт за установяване на административно нарушение за това че, в качеството му на работодател, не е изпълнил задължението си да сключи застраховка за риска "трудова злополука" за своя сметка на работниците и служителите, които извършват работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или по-висок от средния за страната.

Въз основа на АУАН , при пълна идентичност на описаното нарушение и приетата правна квалификация, било издадено обжалваното наказателно постановление, като на дружеството-жалбоподател за нарушение по чл.52, ал. I ЗБУТ, вр. чл.2, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане на работниците и служителите за риска трудова злополука, на основание чл. 416, ал.5 от КТ, във вр. с чл.413, ал.2 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

От правна страна, Софийски районен съд е счел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени изискванията на закона досежно материалната

компетентност на техните издатели, както и тези за описание на нарушението/ дата, място и обстоятелства, при които е извършено.

По съществото на нарушението, съдът е приел за безспорно установено, че работникът е заемал длъжността кранист в [фирма] [населено място], видно от трудов договор №030/21.05.2021 г., както и че същият е постъпил действително на работа на 25.05.2021г. Ето защо е счел, че правилно в обжалваното НП е посочено, че дружеството-жалбоподател не е изпълнило задълженията си по застраховане на лицето Б. Н. С. незабавно след сключването на трудовия договор и преди допускането на работника на работа на обекта, т.е. до 24.05.2021г., поради което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Настоящата касационна инстанция намира, че решаващият съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. В съдебно заседание е разпитан актосъставителя, чиито показания са разгледани в съвкупност с останалите събрани в хода на делото писмени доказателства.

Направените от съда изводи се споделят изцяло от настоящия касационен състав. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в него, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Касаторът не е ангажирал други доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд. В касационната жалба не са въведени оплаквания, които да доведат до промяна в направените изводи.

Съдът приема, че съдебният акт е постановен и при правилно приложение на закона, като при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/.

Правилно и в съответствие със закона, съдът е приел, че нарушителят е субект на административнонаказателна отговорност, тъй като съгласно разпоредбата на чл.52 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) застраховката за риска "трудова злополука" е за сметка на работодателя и . жалбоподателят е допуснал вмененото му нарушение. Задължението за работодателя възниква за всеки работник поотделно след сключването на трудовия договор и преди допускането му на работа на обекта. В тази връзка, правилно наведените доводи от страна на дружеството-жалбоподател за неправилно определена дата на извършване на нарушението са приети за неоснователни. Това е така, тъй като задължението на

дружеството е възникнало към 21.05.2021г. – датата на сключване на договора и е могло да бъде изпълнено до 25.05.2021г. (денят, в който лицето е постъпило на работа). В този смисъл посочената дата в НП - 24.05.2021г., до когато е можело да бъде изпълнено задължението не е неточна.

Ето защо, съдът намира, че не е налице твърдяната от касационния жалбоподател немотивираност и неправилност на съдебния акт.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, не се констатира наличието на касационни основания за отмяна на решението на СРС и същото следва да бъде оставено в сила.

Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г.) в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

При този изход на спора, съдът намира за основателно направеното искане на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв.

Ето защо, съдът намира, че следва да присъди в полза на ответника в настоящото производство юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №137/12.01.2022 г. на Софийски районен съд по АНД № 12305 по описа за 2021 година.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] Г, пк. 1618, представлявано от Р. С. - УправителДА ЗАПЛАТИ на Дирекция "Инспекция по труда"-С. с адрес : [населено място],[жк], [улица] сторените по делото пред АССГ разноски - юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване

и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.